

Keif sedda mailma rõmo, mis süddant' tühe
ja peäle sadab, ja mis Jesus ep olle armast
tanud, egga Temma walgustud järrelekiad,
ja mis jo monda patto ja surmasse on saate
nud; sedda keif tulles jummalakartmata kom
beks arwata, mis ei olle Jummalast egga
sünni ühte, ei ristiusso tde mele, egga ka
ühhe ellamisega Jummalas ja Temmaga
ümberkäies, egga woige sata allawalmisse
peäle surma wasto, egga süddame seestpid
dist puhtust noudma. Saad sa, armas
luggeja, omma hinge õnnistusse pärrast wast
diges murren ollema: ei woi sa seddasug
gust lusti siis tdeste mitte ennam armastada;
sest parremat saab sul siis ollema, mis
peäle sa siis wõttad mõttelda, ja kust siis
ennast rõmustada.

Sedda head, mis sa teisele teed,
sedda tasub Jummal kätte.

Wonne aasta eest tulli ühhe kaupmehhe
järe üls Judamees, kes omma petmisse

pärrast, arwalikko nuhtlusse al olli olnud.
Temma 'pallus kaupmehhe käest ande, ja
ütles: Mis pean ma waene nüüd teggema?
Ei wõtta Judid mind ennam ennaste hulka,
et arwalikko nuhtlusse al ollen olnud; ja
ristirahwa jurest, ei sünni neist mul abbi
lotage. Kes woib, kes tahhab nüüd mo
peäle armo heita? Kui ma ei tahha nalga
ärrasurra, siis, parrago Jummal, pean kül
warrastama. Kaupmees andis temmale ande
ja käskis tedda miinna. Agga pärrast, Jum
malat palludes, olli kaupmehhel wägga halle
meel se Judi pärrast, ja temma mõtles
ommas süddames: temmage on inimenne
Jummalast lodud, ja on se rahwa seltsist,
kust mo õnnisteggia on wäljatunud. Kui
ma ei wõtta tedda aidata, siis mul saab
siüd sest ollema, kui warrastes, temma ehk
surema õnnetusse siise weel sattub. Temma
siis otsis sedda Judameest agga ütles ja
andis temmale kue, ja keifsuggu kauba asja
liggi saa woifse taalri eest, ja ütles tem